

Chủ tịch Hồ Chí Minh nói về tư cách người cán bộ, đảng viên

20/05/2010

Thực hiện chủ đề năm 2010 cuộc vận động “Học tập và làm theo tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh” về xây dựng Đảng thực sự trong sạch, vững mạnh, “là đạo đức, là văn minh”, kỷ niệm 120 năm Ngày sinh của Bác, càng ghi nhớ những lời dạy của Bác về tư cách người cán bộ, đảng viên.

Đạo đức là gốc

Vào dịp kỷ niệm 77 năm thành lập Đảng Cộng sản Việt Nam, Đảng ta đã phát động cuộc vận động “Học tập và làm theo tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh”.

Tại lễ phát động, Tổng Bí thư Nông Đức Mạnh đã ôn lại lịch sử vẻ vang của Đảng, nhân tố quyết định mọi thắng lợi của cách mạng Việt Nam. Bên cạnh sự tự hào trước những thành tựu rực rỡ, Tổng Bí thư đề cập đến sự yếu kém trong công tác xây dựng Đảng chưa đáp ứng yêu cầu nâng cao năng lực lãnh đạo và sức chiến đấu của Đảng.

Tổng Bí thư nhấn mạnh: “Thực tiễn xây dựng Đảng trong 77 năm qua cho thấy rõ, trong điều kiện Đảng cầm quyền, sự tha hóa về đạo đức, lối sống của một bộ phận không nhỏ cán bộ, đảng viên có chức có quyền, nhất là ở những người đứng đầu cơ quan, đơn vị, sẽ làm vô hiệu hóa toàn bộ công tác xây dựng Đảng, làm cho tổ chức Đảng tê liệt, không còn sức sống.

Bác Hồ thăm đại biểu giáo viên toàn miền Bắc (1958). Ảnh tư liệu (nguồn:

Đạo đức là cái gốc của người cách mạng; nếu không có đạo đức, không toàn tâm toàn ý vì Đảng, vì dân, thì dù có tài giỏi mấy cũng chẳng có ích gì, có khi còn có hại cho cách mạng”.

Câu nói làm chúng ta nhớ đến lời dạy của Bác về sửa đổi lề lối làm việc: “Sông có nguồn mới có nước, không có nguồn thì sông cạn. Cây phải có gốc, không có gốc thì cây héo. Người cách mạng phải có đạo đức, không có đạo đức thì dù tài giỏi mấy cũng không lãnh đạo được nhân dân... Tự mình không có đạo đức, không có căn bản, tự mình đã hủ hóa, xấu xa thì còn làm nổi việc gì?”

Bác đặc biệt chú ý đến vai trò của cán bộ, đảng viên. Bởi, Bác chỉ rõ: “Cán bộ là gì? Cán bộ là cái dây chuyền của bộ máy. Nếu dây chuyền không tốt thì động cơ dù tốt, dù chạy toàn bộ máy cũng tê liệt. Cán bộ là những người đem chính sách của Chính phủ, của đoàn thể thi hành trong nhân dân, nếu cán bộ dở thì chính sách hay cũng không thể thực hiện được”.

“Chúng ta phải hiểu rằng: các cơ quan của Chính phủ, từ toàn quốc cho đến các làng, đều là công bộc của dân, nghĩa là để gánh việc chung cho dân, chứ không phải để đè đầu dân như trong thời kỳ dưới quyền thống trị của Pháp, Nhật. Việc gì có lợi cho dân, ta phải hết sức làm. Việc gì hại đến dân, ta phải hết sức tránh”.

Bác dạy: “Trách nhiệm của cán bộ chính quyền và đoàn thể là phải xem trọng phê bình và những đề nghị của quần chúng. Những cán bộ được phê bình phải thật thà và công khai tự phê bình, ra sức sửa chữa. Nếu lời phê bình có chỗ không thật đúng, thì phải giải thích rõ ràng cho quần chúng hiểu. Nhưng dù phê bình đúng cả hay là chỉ đúng một phần nào, chúng ta cũng cần luôn luôn hoan nghênh quần chúng phê bình. Tuyệt đối không được áp bức phê bình. Vi phạm mà không công khai, khác nào có bệnh mà giấu bệnh. Chúng ta phải nhớ rằng cán bộ đoàn thể cũng như cán bộ chính quyền, từ trên đến dưới, đều là đày tớ của nhân dân, phải xem trọng ý kiến của nhân dân”.

“Đề xứng đáng với vinh dự to lớn là người đày tớ tuyệt đối trung thành của nhân dân, các đại biểu Quốc hội và cán bộ chính quyền cần phải:

Thực hành cần, kiệm, liêm chính, chí công, vô tư.

Gương mẫu về mọi mặt: đoàn kết, công tác, học tập, hoạt động.

Luôn luôn giữ vững tác phong khiêm tốn, chất phác và hòa mình với quần chúng thành một khối”.

“Chúng ta không sợ sai lầm, chỉ sợ phạm sai lầm mà không quyết tâm sửa chữa. Muốn sửa chữa cho tốt, thì phải sẵn sàng nghe quần chúng phê bình và thật thà tự phê bình. Không chịu nghe phê bình và không tự phê bình thì nhất định lạc hậu, thoái bộ. Lạc hậu

và thoái bộ thì sẽ bị quần chúng bỏ rơi”.

Phải diệt trừ sâu, cho cây được sống

Bác Hồ chỉ rõ: “Trong hàng chục vạn cán bộ và đảng viên xứng đáng, còn lẫn vào một số người thấp kém về tinh thần đạo đức cách mạng. Họ còn mang nặng chủ nghĩa cá nhân trong mình.

Đứng trong hàng ngũ chiến đấu của Đảng mà họ không có dũng khí cách mạng, ít lo nghĩ về trách nhiệm của mình. Họ hững hờ như những người không có lý tưởng, đến đâu hay đến đó, qua tháng qua ngày. Đối với công việc của cách mạng, không có thái độ người làm chủ tập thể, dám nghĩ dám làm, mà thường bị động ngồi chờ.

Số người ấy không hiểu sức mạnh của Đảng chính là ở sự tập trung thống nhất, ở kỷ luật sắt của Đảng. Họ ít gắn bó với tổ chức, không tin ở lực lượng và trí tuệ của tập thể. Họ sống và làm việc một cách riêng rẽ, không đoàn kết và hợp tác với người khác. Hễ có đôi chút hiểu biết, đôi chút thành công thì tự cao tự đại, vênh vang kiêu ngạo, tự cho mình tài giỏi hơn người. Ở cương vị phụ trách thì tự cho mình có quyền hơn hết thảy, định đoạt mọi việc; ở ngành nào, địa phương nào thì coi đó như một giang sơn riêng, không biết đến lợi ích toàn cục. Họ coi thường những quyết định của tổ chức, họ là những “ông quan liêu”, chỉ thích dùng mệnh lệnh đối với đồng chí và nhân dân...

Số người đó coi Đảng như cái cầu thang để thăng quan phát tài. Họ không quan tâm đến đời sống của nhân dân mà chỉ lo nghĩ đến lợi ích của riêng mình. Họ quên rằng mỗi đồng tiền, hạt gạo đều là mồ hôi nước mắt của nhân dân, do đó mà sinh ra phô trương, lãng phí. Họ tự cho mình có quyền sống xa hoa, hưởng lạc, từ đó mà đi đến tham ô, trụy lạc, thậm chí sa vào tội lỗi”.

Kiểu người như Bác đã nêu trên mà được bầu vào cấp ủy, thì chắc chắn sẽ làm tê liệt bộ máy chung của Đảng và chính quyền, làm suy yếu năng lực lãnh đạo của Đảng, làm mất lòng tin trong nhân dân.

Bác Hồ có tình thương rộng lớn dành cho nhân dân, lấy hạnh phúc của nhân dân làm mục tiêu cao nhất của đời mình, mục tiêu thiêng liêng nhất của cách mạng. Bởi vậy, Bác rất kiên quyết trong việc loại trừ những phần tử thoái hóa không tự cải tạo ra khỏi bộ máy chính quyền và đoàn thể.

Mọi người chúng ta không thể quên quyết định của Bác đối với vụ án Trần Dụ Châu, một trong những đại tá hiếm hoi trong buổi đầu kháng chiến chống thực dân Pháp, từng đảm nhiệm một chức vụ Cục trưởng, nhưng bởi mắc tội tham ô, lãng phí nên bị tòa án quân sự tuyên án tử hình để làm gương.

Đơn xin khoan hồng giảm tội của bị cáo được đưa lên Văn phòng Chủ tịch nước. Sau một đêm thức suy nghĩ, Bác đã trả lời người nhân viên đệ đơn, nêu rõ ý của Bác: đã là cán bộ,

tức là đã được Đảng giáo dục hơn người thường mà còn mắc tội, thì không thể có lý do gì để “chiếu cố”. Cây đã mắc sâu, mà không diệt sâu thì cây không sống được. Cho nên ta phải diệt trừ sâu, cho cây được sống. Bác đã quyết định cho y án, để lại cho lịch sử một bài học nhớ đời.

Nguồn : <http://www.bentre.gov.vn>